Ч. 292. Второк 1 (14) січня 1902. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . „ — 40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . — 90

Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

„Народна Часопись“, як доси, так в слідуючім році, буде держати ся однакової своєї проґрами і видавати ся під тими самими услівями. З початком нового року розпочинаємо друкувати прекрасну повість Юрия Еберса під заголовком: „Уарда“. Автор сеї повісти звістний вже нашим читателям, і повісти єго не потребуємо захвалювати. Скажемо хиба лиш, що сим перекладом збогатить наша часопись перекладову нашу літературу двома найкраснишими повістями сего славного на весь сьвіт писателя. Так само як в попередних роках, так і в слідуючім році будемо подавати ради і науки зі „всїляких галузий господарства і вести переписку зі всіми і для всїх“.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають у Львові Аґентия дневників п. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тогди не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староства; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата коштує у Львові в ц. ц. Старостві:

на цілий рік . . . К. 4·80
на пів року . . . „ 2·40
на чверть року . . „ 1·20
місячно . . . . . . „ —·40

З почтовою пересилкою:

на цілий рік . . . К. 10·80
на пів року . . . „ 5·40
на чверть року . . „ 2·70
місячно . . . . . . „ —·90

Поодиноке число 6 сот.

Вісти політичні.

(Голоси праси про дебату в ческім соймі і ческо нїмецку угоду. — З нїмецкого парляменту).

Віденьска праса обговорює хід нарад в ческім соймі. Montagspresse займає ся бесїдою посла др. Епінґера, з котрої она висновує, що нїмецко-поступова партия має відвагу до мира і хоче ставляти ся против опору радикалів. Єї становище улекшує поведене правительства, котрому має ся завдячити, що зменшила ся радикальна струя між Нїмцями. Она думає, що положене не є так невідповідне, лише що находимо ся на дорозї до порозуміня. Але троха богато оптимізму, щоби в те так легко повірити. Одно лише віорадно, що так Чехи як і нїмецкі лїберали заявили в соймі, що они на всякий спосіб возьмуть участь в переговорах. Але від того до згоди ще далеко і терниста дорога. Правда, що Чехи і Нїмці повинні би бачити знамена часу, а особливо мати очи звернені на Угорщину. — Neues W. Tagblatt каже, що ческий сойм показав ся вже не перший раз непригожим для плянів згоди, а заразом остерігає, щоби не вязати дальше парляменту з успіхом акциї порозуміня. — Vaterland замічає, що др. Герольд виявляє велике умірковане, але поправдї не показує нїякої ввічливости нїмецким заступникам. Всеж таки єго промова не буде важкою перепоною для угодової конференциї. Важнїйшою єсть перепона, що повставала з причини промови Всенїмця Према, котрий в імени своєї партиї виразив ся против угодової конференциї. — „N. fr. Presse“ думає, що по дебатї в ческім соймі дуже мала надїя на удачу конференциї порозуміня. — Також „Reichswehr“ каже, що дебата не була пригожою для мира. — „Bohemia“ заявляє, що ся коротка сесия не принесла нїякої несподїванки, а також не вияснила стану річий і не причинила ся до доброго вигляду на конференцию порозуміня. — „Prager Tagblatt“ думає, що то було би найтяжшою помилкою, коли б ческий нарід очікував від абсолютизму розцьвіту ческого сойму. Позбувши ся конституциї, позбули би ся Чехи і ческого права державного. — „Narodni Listy“ висновують із манифестаций нїмецких заступників в ческім соймі, що з нїмецкої сторони не бажають чесного порозуміня з Чехами. — „Politik“ признає, що як заступник

Коли зачинає ся новий рік?

Коли зачинає ся новий рік? — Як хто хоче і як кому догідно, бо час не полотно анї не сукно, щоби єго зачинати звідтам мірити, де єму початок; час не має нї початку нї кінця, бо то лиш зміна в тім сьвітї, який нас окружає і серед якого ми жиємо, а коли она почала ся і коли скінчить ся, — се лиш один Господь Бог знає. Отже мусимо зачинати мірити і числити час від тої хвилї, коли котра комусь сподобає ся, або котра кому догідна; цїла річ лиш в тім, щоби на ту хвилю богато людий, бодай кілька народів, а що найменше один цїлий нарід згодив ся. Коли же мірою часу беремо той час, в якім земля оббіжить раз довкола сонця, то річ очевидна, що найлїпше було би на початок року вибрати ту хвилю, коли земля добіжить до кінця своєї дороги і зачинає на ново по ній бічи. Але й тут можна зараз спитати: А котраж тота хвиля і де то місце, в котрім земля добігає до кінця та зачинає звідтам знову дальше бічи? Прецї земля, коли добіжить до кінця, не стає на спочинок, а дорога єї єсть круглава. Як видимо, то й дорога землї не означає нам тої хвилї, від котрої треба зачинати числити новий рік. Можна длятого зачинати звідки небудь, але головна річ в тім, щоби на то числене богато людий згодило ся. А чи то так легко довести богато людий до того, щоби они на щось одно згодили ся? Звістно: „що голова, то й розум“, а до того ще й делеко лекше спонукати людий, щоби они згодили ся на якусь дурницю, як на щось розумного. Длятого то новий рік зачинає ся всїляко.

Найрозумнїйше і найдогіднїйше було би зачинати числити новий рік від тої пори, від котрої зачинаємо числити обіг землї довкола сонця, значить ся від весняного рівноденьства, або від дня 21 марта, бо таке числене було би оперте і на строгій науцї і на важнім з'явищу в природї. Того однакож людем за мало; они хотять, ба й таки потребують чогось такого, що лежало би їм добре в памяти і заєдно пригадували, що від тої а тої пори треба роки числити, а тим суть якісь важні і великі подїї, котрі для многих людий мали або могли би мати якесь значінє. Числене лїт від таких подїй називаємо загально „ерою“.

Звідки пішло слово „ера“, годї знати; то лиш річ певна, що то слово латиньске. Одні кажуть, що оно пішло від початкових букв в словах: Annus ERat Augusti (рік був Августа — себ то римского цїсаря), котрі так скорочувано: A. ER. A. — а опісля читано „ера“. Після других пішло се слово від латиньского aes, котре в множинї говорило ся: aera (ера) і означувало гроші, котрими в певних порах платив ся податок. Чи так, чи нї, се річ байдужна; але з часом намножилось тих „ер“ тілько, що мало що не кождий нарід числить роки по своєму, отже в кождій ері зачинав ся новий рік инакше.

Найважнїйшими ерами суть слїдуючі: 1) Так звані сьвітові ери, після котрих зачинає ся числити роки від сотвореня сьвіта. А хтож то знає, коли Господь Бог сотворив сьвіт? Певно, що лиш Він один; але люди старали ся і то обчислити, отже у Візантиї (в Константинополи) обчислено в 7-ім столїтю по Хр., що Господь Бог сотворив сьвіт на 5508 лїт перед рождеством Христовим і то як-раз дня 1-ого вересня. Отже після візантийскої ери припадав перший новий рік в осени — мов би длятого, щоби були овочі, і перші люди мали зараз чим живити ся; по правдї же була тому зовсїм инша причина. В римскій державі що 15 лїт відбула ся оцінка майна, після котрої визначувано податок, а та оцінка припадала на осїнь; люди так навикли були до того, що після обороту тих 15 лїт (індикти) числили навіть час, і новий рік припадав длятого завсїгди на осїнь, отже й в новійшім обчисленю візантийскої ери взяли індикту в рахубу та новий рік визначили на день 1 вересня. Того численя лїт держить ся церков всхідна та й наша ще й до нинї, а в книгах церковних каже ся: „Начало індикта“, значить ся „новий рік“. На сей звичайний рік був вже той церковний „новий рік“ у вересни минувшого року, і длятого 1902 рік єсть після церковного численя 7410 роком (5508 + 1902) від сотвореня сьвіта, а з днем 1 вересня сего року зачнесь рік 7411. Того численя лїт держали ся в Росиї Москалї і в щоденнім житю аж до часів царя Петра Великого (1700).

Єсть ще й **александрийска ера**, після котрої сотворенє сьвіта мало відбути ся на 5502 лїт перед рождеством Христовим. Того численя держала ся александрийска церков

вірно-конституцийної великої посілости, так і др. Епінґер, не виходили в своїй мові поза мірні границі, але гарним словам не відповідають зовсім дотеперішні діла Німців. Отже надія на угоду дуже мала.

В німецкім парляменті веде ся дальше джетова дебата. Дискусия доторкає заграничної політики німецкої на основі послідної бесіди канцлера ґр. Більова. Пос. Басерман (нар. ліберал) підносить з вдоволенєм добрі відносини до Росиї і признає, що в заграничній політиці видко непокоячі прояви, бо Німеччина зі всіх сторін окружена ворогами. Тридержавний союз немов захитаний. Італія кокетує з Францією, а в Австриї діють ся дивні річи, як ось з деклярацією кн. Чарториского в галицкім соймі, против котрої австрийске правительство не виступило з сейчасовим відпертєм. Відтак посол з польского Кола п. Дзембовский підніс польску справу і вказав, що „польска небезпечність" лежить виключно в німецкім шовінізмі, який своєю напастливостию сам викликує реакцию в польскій суспільности. Вкінци пос. Ліберман виступив з острими закидами против Чемберлена, так що президент палати прикликує бесідника до порядку. Канцлер ґр. Більов у відповіди виступив против зобиджування чужих міністрів. Висказує жаль, що тою справою занимає ся опінія обох народів надто довго і висказує надію, що на будуче змаганє удержаня добрих відносин між обома краями не стрітить ся з такими подіями. Бесідник боронить чести англійскої армії і підносить, що Німці ніколи не стояли з Англійцями на ворожій стопі. Удержанє добрих відносин з Англією корисне для обох держав, а корисне також для всесьвітного мира. „Не можу закінчити моїх виводів — сказав ґр. Більов — не висказавши жалю над способом, як попередний бесідник обговорював австрийскі відносини. Так само як ми неохотно глядимо і в данім случаю випросили би собі, колиб хто чужий хотів вмішувати ся у наші внутрішні відносини, так само мусимо внутрішні відносини инших країв трактувати з тим тактом, який є найліпшою підставою здорового. між народного пожитя". — Сі вискази ґр. Більова викликали не мале здивованє, бо они були цілковитою капітуляцією супротив Англії. Догадують ся, що ґр. Більова просто спонукала до такої заяви Англія, котрої публична опінія з причини єго опогдашної промови дуже подразнена.

Новинки.

Львів дня 12 го січня 1902

— **Вінчанє в цісарскій родині.** Акт вінчаня архикняжни Єлисавети Марії, внучки Є.В. Цісаря, з князем Отоном Віндішґрецом, відбуде ся в четвер 23-го с. м. о 10-ій год. перед полуднем в Йосифіньскій каплици цісарского двірця. Торжественний акт ренунцияциї відбуде ся 22-го с. м. о 12-ій годині в полудне в палаті тайних радників, а вечером того дня буде приняте у архикнягині Марії Валерії в апартаментах Франца Кароля в цісарском двірци.

— **Запомоги на католицкі місиї.** З загальної суми призначеної соймом в буджеті на рік 1901 на католицкі місиї, призначив краєвий Виділ: для львівскої лат. архидиецезиї 800 К, для краківскої диецезиї 1000 К, для тарнівскої 800 К і для лат. перемискої 800 К, для львівскої греко-кат. архидиецезиї 1400 К, для станиславівскої диецезиї 600 К і для перемискої диецезиї 600 К.

— **Краєва шкільна рада** іменувала в народних школах: Людм. Левицку старшою учителькою 4-кл. школи в Витковї новім, Павла Гриншака управителем 4-кл. шк. в Княжолуці, Брон. Борачкову управителькою і Ольгу Карчівну стар. учителькою 4-кл. шк. жін. в Перегиньску, Андрея Маренича стар. учителем і Мар. Кульчицку мол. учит. 4-кл. міш. шк. в Яворові, Ант. Городиского управителем 2-кл. шк. в Вичівцях, Еву Вислоцку учит. 1-кл. шк. в Розенберзі, Фел. Унгертову учит. 1-кл. шк. в Микитинцях; перенесла: Ів. Наславского ст. учителя до 4-кл. шк. в Яворові, Николая Комаряньского до Саногова, Наталію Шеманьску до Свитарова, Ром. Кольмана до 2-кл. школи в Сідлицях.

— **З перемискої епархії.** В пропозицию на Степятин дек. сокальского приняті оо.: Стеф. Сапрун, Ник. Колтунюк, Волод. Насальский, Ів. Радецкий, Алекс. Лебедович, Ілія Киричиньский, Володим. Калужняцкий, Алекс. Гумецкий, Аган. Бованко, Лев Лясецкий, Март. Миколайчук. — Презенти одержали оо.: Еміл. Манкович на Мхаву дек. балигородского, Вас. Охнич на Туриньске дек. яслиского. — Завідателями деканата біцкого (на місце уступившого добровільно дотеперішного декана о. Діон. Добряньского) іменований о. Клим. Копистяньский парох в Реґетові, — Дійстним катихитом при виділовій муж. школі в Самборі іменований о. Іпол. Хиляк. — Містодеканом бирчаньским іменований о. Іполит Жарский парох в Глудні.

— **Зміни у войску.** Третю батерию 31-го полку артилерії перенесено зі Львова до Станиславова.

— **Спадщина по діюрністі.** Давний віденьский діурніст Бернард Зебек, коли вже не міг робити служби писаря, перенїс ся до свояків в Будапешті, де жив у великій нужді. Впрочім і у Відни не жив він ліпше, а між своїми товаришами славив ся він найбільше тим, що всї розповідали собі і вірили в то, що він ще від 22-го року свого житя мав на собі одно і то само одїнє. Якось кілька днів тому назад, знайдено Зебека в своїм помешканю неживого. Помер на удар серця. Коли по єго смерти стали перегладати річи, які по нїм лишили ся, показало ся, що він не потребував жити в такій нужді, бо межи старими газетами знайдено сховану книжочку каси ощадности на 28.000 К. Той діурніст мимо своєї дуже скупенької платнї, умів все-таки ще й з того собі урвати та відложити на бік. — Але такої штуки не кождий дїурніст докаже. Та й яка ціль такої ощадности, з котрої ані сам чоловік ані хтось другий не може скористати. Кому припадуть тоті гроші, котрі Зебек лишив, не знати, бо завіщаня не лишив ніякого, а свояки будуть мусїли тепер процесувати ся.

— **Смерть пяниці.** Дня 6-го с. м. Никола Чорнявий з Григорова, повіта рогатиньского, вертаючи пізно вечером з горальні у Воскресїнцях пяний до дому, коли переходив попри ріку Свирж, впав до води і утонув ся. Тіло єго найдено аж другого дня.

— **Нещаслива пригода.** Катерина Пиндзин, жінка Андія, робітника при зелізници, що мешкає у Старкевича на Ланах в Стрию, вийшла дня 7-го

(від міста Александриї в Єгипті), давнійше також і жиди, а тепер держать ся ще єго Коптити (потомки давних Єгиптян), у котрих новий рік припадає на 10 вересня або на перший день їх місяця „тоут" (староєгипетский „тот").

Таких сьвітових ер єсть ще богато; одні числять від сотвореня сьвіта аж до рождества Христового 6009, другі 5000 тисячі, ще инші лиш 4000 і кількасот літ. Але годі нам тут всї ті ери вичисляти; згадаємо ще лиш про деякі замітнїйші: Антіохійска ера числить 5493 літ а новий рік припадає на 29 серпня.— Нова жидівска ера, котрої держать ся теперішні жиди, а котру обчислили в четвертім століттю по Хр. рабіни Самуїл в Сорі (в Арабії), Ада і Ґіллел, числить 3761 літ до рождества Христового. а новий рік після неї припаде сего року на 2 жовтня. — 2) Несьвітові ери числять ся від якихсь важних подій: Старі Єгиптяни числили від побудованя міста Мемфіс королем Менесом, а єгипетска ера починає ся з роком 2343 перед Хр. — Римска ера зачинає ся від побудованя міста Риму в 753 р. перед Хр. — Магометаньска ера (геджра), зачинає ся від 622 р. по Хр., а новий рік припаде сего року на 10 ого цьвітня.

Французи завели собі були в 1793 р. свою републиканьско-французку еру, після котрої новий рік припадав в осени в часї осінного рівноденьства і зачинав ся в ночи о 12 год. з дня 22 на 23 вересня. Они покасували були тиждні а завели декади по 10 днів, отже три декади на місяць; день мав лиш 10 годин, кожда година 100 мінут, а кожда мінута 100 секунд. Навіть і місяці поназивали були зовсім инакше. Але той спосіб числення часу тревав лиш до кінця грудня 1805 р. Давнійше аж до 1556 р. припадав у Французів новий рік завсїгди на перший день великодних сьвят.

Із сего видимо, що новий рік припадав, (навіть і у християн) всїляко: 1 вересня, 10 вересня, на Різдво (25 грудня, в Іспанії і Англії), на Благовіщенє (25 марта, в Німеччині і Римі), в цьвітни, серпни, жовтни — отже мало що не в кождім місяци. Звідкиж пішов звичай, що тепер в цілій Европі з виїмкою хиба жидів і Турків і в цілім сьвіті, де лиш розширила ся европейска культура обходять новий рік дня 1 січня?

Звичай сей завів ще Юлїй Цезар, коли на 46 літ перед Хр. установив був, що новий рік має зачинати ся 8 днів по зимовім становищи сонця, значить ся, по тім часї, коли сонце в полудне стоїть найнизше в цілім роцї на небі. Зимове становище сонця припадає 21 грудня а Цезар хибно гадав, що 24 грудня, і длятого то нині новий рік припадає не по 8 але по 11 днях. Християни пізнїйше того не держали ся, лиш всїляко установили собі новий рік, аж остаточно папа Інокентий XII установив 1691 р., що новий рік має зачинати ся з днем 1 січня. Але ще й тогди не всї того приняли ся, бо н. пр. в Англії зачали аж в 1752 р. обходити новий рік дня 1 січня. Додати, ще потреба, що новий рік яко такий не був ніколи сьвятом, а хиба лиш припадав иноді на сьвято; але від половини 17-го століття зачали люди торжественно обходити новий рік і так поволи зробили з него сьвято.

Що наш новий рік припадає тепер аж 14 січня після новозо стиля, підчас коли ще через ціле минувше століте припадав на 13 січня, причиною того єсть ріжниця в календарях, котру годилось би вже раз усунути. Але до того повинні би таки ми самі взяти ся. Нині і так вже в щоденнім житю держимось нового календаря, а церков і наш обряд через таку зміну певно не лиш нічого би не потерпіли, але противно зискали би на тім, бо тогди тим скорше і легше міг би кождий серед мішаного населеня держати ся своєї церкви і свого обряду, не змушуваний обставинами занедбувати, як нині, своє сьвято. Але ще раз кажемо, ми самі повинні у себе лад зробити, а то зависить лиш від духовеньства і властиви церковних, котрі повинні взяти ся до сеї справи не чекаючи аж хтось инший може колись схоче єї переводи. Се діло культури, котре повинно від нас самих вийти.

ТРИ БАЖАНЯ.

(Різдвяна істория — Жака Маріберта)

(Конець).

Десять літ минуло борше, як Нужді здавало ся. Коли він працював і бідував, роки тягнули ся дуже довго; але тепер забув він на своє ремесло і зачав гуляти. Чорт, котрому він підписав ся, показував єму дорогу і учив, як уживати сьвіта. Нужда вже не сьпівав, як бувало, при роботі, але сидів в коршмі, попивав вино і при музиці гуляв з дівчатами. Нато єго й стало, бо мошонка єго мала і вузонька, але гроші не виходили з неї, а чорт і своїх додавав.

Одного разу по веселій забаві вернув Нужда домів і хотів спочити, бо вже ледви держав ся на ногах. Зайшов до хати, засьвітив, аж дивить ся, а за ним на порозі стоїть вже й чорт та вишкірив до него зуби, регоче ся і каже:

— А що, правда, що з мене добрий чортяка? Ог видиш як ти весело забавляєш ся; але тепер і пора, щоби й я вже своє дістав. Я тобі вже досить довго і вірно служив.

Сказавши то показав він Нужді списану умову та ще й додав: Нині як-раз минуло десять літ, бо то було на сам сьвятий вечер як ти мені тут підписав ся. Ходиж тепер небоже зі мною.

Нужду взяв страх і він аж витверезив

с. м. о 1-ій год. в полудне па зелїзницю до свого чоловіка, а в хатї лишила 4 лїтну донечку Марію і замкнула двері на ключ. Около 2 год. добачили сусїди, що з хати добуває ся дим, а коли Теодор Бойчук і Іван Кохан виважили на силу двері, застали дитину побіч дверий удушену від диму, а знадобу в хатї в поломіни. А що анї в печи анї під кухнею не було огню, то есть підозріне, що дитина бавила ся сїрниками і запалила солому розстелену на земли. Прикликано зараз лїкаря дра Льва Печеника, але той вже не міг привернути дитину до житя.

— **В справі печатаня „Церковних напівів“** Всїх Р. Т. інтересованих сим повідомляю, що з причин технїчних а від мене независимих, опізнило ся печатане Збірника. Доси вийшло вже 7 аркушів. Дальша робота тепер правильно поступає і есть надія, що за 10 до 12 недїль дїло буде укінчене і книжка сей час інтересованим вишле ся. Хоч робота за довго протягнула ся, але кождий признасть, що дуже гарна. Прошу отже о терпеливість. Цїна за один примірник 4 К. а на почту 45 сотиків. Адреса: Ігнатий Полотнюк в Станїславові, ул. Собіского ч. 50.

Штука, наука і лїтература.

— **„Учителя“ ч. 1** з дня 5 січня містить: Запросини до передплати; — поклик „До братів учителів“ Павла К., — розвідку „Новочасний напрям шкільництва“; — статю про учительскі семинариї; — „Чигайте!“, розвідку обговорюючу нові видавництва руского тов. педаґоґічного і всячину.

„Дзвінка“ ч. 1. містить: Стишок В. Масляка: „З новим роком!“; — початок повістки „Дві могилї“; — стишок В. Масляка: „Нашї пісні народні“; — з дум народних: „Думу про коваля Байду“; — початок повістки Уйди: „Маленький ґраф“ і загадки. — „Дзвінок“ виходить під редакцию дра Мих. Пачовского два рази на місяць, а передплата за ту хорошу ґазетку для дїтий виносить всего 6 корон річно.

Телеґрами.

Відень 13 січня. В суботу по полудни відбула ся під проводом президента мінїстрів дра Кербера рада мінїстрів, по котрій др. Кербер відбував нараду з поодинокими мінїстрами, а відтак мав довшу конференцию з президентом угорского кабінету Селем. Сель перебуде ще кілька днів у Відни.

Відень 13 січня. Помер тут в 50-ім році житя мехиканьский посол Хозе Міранда. Міранда був першим послом, котрого мехіканьске правительство по навязаню дипльоматичних зносин з Австриєю вислало до Відня і прибув сюди лише у вересни минувшого року.

Берлин 13 січня. Нинї розпочинає наради комісия мирова нїмецкого парляменту.

Льондон 13 січня. Standart доносить з Преториї, що Девет іде з своїми відділами на полудне і як здаєть ся наміряє продерти ся до Капляпду.

Надіслане.

— **(Віденьске товариство огрійницї і добродїйности).** З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часї зимових місяців до огрійницї, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійницї і добродїйности лише з найбільшим напруженєм може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманїтарне стремленє того товариства, удїлило єму ц. к. мінїстерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами по 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квотї 40.000 К. а котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902.

— **„Товариша“** ілюстрований календар на 1902 р, можна дістати у всїх складах „Народної Торговлї“ по цїнї 1 К.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду па лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **Руске товариство педаґоґічне** рішило знижити від м. січня 1902 р. цїну деяких своїх видань, подаваних в оголошенях нашої часописи. І так: „Істория педагоґії“ Кельнера 60 сот. „Коза Дереза“ Лисенька 50 сот. Річники „Учителя“ до 1900 р. включно по 2 К. „Дзвінок“ до 1900 р. 4 К. „Картаґеньцї і Римляни“ 20 сот. Приписи до іспитів квал. 20 сот. „Кобзар“ малий 30 сот. „Кобзар“ великий 2 К. оправний 2·40 К і 2·70 К. Podręcznik dla kancelaryi szkół ludowych 60 сот. Др. Мандибур: „Олїмпія“ 40 сот. „Марта Борецка“ 40 сот., опр. 60 сот. „Інститутка“ Марка Вовчка 40 сот., опр. 60 сот. Мапа України Руси 40 сотиків.

За редакцию відповідає: Адам Крехowецкий.

ся та став просити ся у чорта. Але чорт не хотів і слухати а все лиш своє каже: Ходи! Нужда взяв ся на способи та просить, щоби він продовжив єму речинець ще на десять лїт. Але чорт все своє: Ходи не боже! Ще пять хвиль часу і я таки мушу тебе вхопити, коли не схочеш іти добровільно.

Видить Нужда що не випросить ся та вже й пристає. — Піду — каже зараз — але зажди трохи, нехай ще зберу ся, а поки що сідай собі та відпочинь. — І він підсунув чортови крісло. Чорт сїв собі а Нужда ніби збирає ся та вийшов до кузнї і взяв що найбільший молот. Вернув назад до хати й каже: Ну ходїм, я вже готов!

Чорт хотів встати та якось не може і зачав сварити ся з Нуждою, що він єму якогось збитка зробив. Коли Нужда зміркував, що чорт не може встати, як замахне ся, та чорта молотом в голову. Чорт в крик, а Нужда бє ще дужче, аж чорт зачав просити ся: Вже продовжу тобі речинець ще на десять лїт, лиш пусти мене, бо ще хвилька і вже пінвіч настане; але памятай, щобись менї другий раз не зробив такого збитка. Чорт виставив нову грамоту, Нужда підписав єї і пустив чорта, а той в одній хвили щез, лиш по дорозі, куди втікав, засмердїло сіркою.

Минуло знов десять лїт. Нужда пив і гуляв по давному. Сусїди дивували ся, що Нуждї такого стало ся, що він так розпив ся, а ще дивнійше їм було звідки у него грошї беруть ся, хоч нїчого не робить. Дехто сьмілївійший і розпитував єго, а Нужда на то: Єсть вже такий, що за мене робить.

Було то в осени. День був красний а Нужда якось під вечер вернув домів і забаг спочити в холодку під сливою. Іде до города, аж дивить ся, а там стоїть чорт. Та вже не сам прийшов, а привів ще й своїх чортенят, мабуть, щоби єму помагали, коли би Нужда хотів єму знов зробити якогось збитка.

— Твій час вже минув — каже чорт до него — тепер вже мусиш іти зі мною.

— Піду, чому нї? — каже Нужда — це лиш попоїм на дорогу сливок. Дивись, які у мене красні сливки! А які солодкі! Пусти чортенят, нехай і они попоїдять.

Чортенятам не треба було богато говорити; они таки й зараз вихопили ся на сливу. Та й самого чорта скортїло і він вилїз на дерево. Коли то Нужда побачив, побіг чим скорше до кузнї, розжарив вуглє і розпалив в нім довге зелїзо, а відтак вернув назад під сливу та став ним печи чорта і чортенята. Що котре хоче злїзти з дерева, а то не може. Та й сам чорт не міг злїзти. Всї разом наробили пекольного крику а накопець таки стали просити ся у Нужди.

— Нї не пущу — каже Нужда до старого чорта; — верни менї грамоту, то пущу.

Не було що дїяти і чорт віддав грамоту. Нужда урадований, взяв грамоту і сховав до мошонки, щоби єї чорт не міг звідтам видобути. Коли ховав грамоту до мошонки, побачив зі страхом, що в нїй не було й крейцаря. Але він рад був, що має грамоту в своїх руках і пустив чорта з єго чортенятами.

Не було вже за що гуляти і Нужда пішов в сьвіт шукати зарібку. Але він вже був постарів ся а від піяньства і гулящого житя стратив сили. Находив ся по сьвітї, набідував ся і наголодував ся і вернув назад до свого села в тій надії, що чей може там вріднїй хатчинї дожиє якось свого віку, бо може таки знайде якийсь заробок. Але тимчасом настав був в селї другий коваль, що знав добре своє ремесло і люди давали до него роботи. Приходить Нужда до свого села, а єго й нїхто вже не пізнав. Іде до своєї хати, а она вже й цїла розсипала ся, завалила ся; іде під сливу, а она вже усхла й листочка нема на нїй. Дивить ся, а під сухою сливою лежить Біда і лиш ноги витягнув. Нужду взяв такий жаль, що аж серце єму пукло і він впав неживий на землю.

Добрі люди поховали Нужду а Біду закопали десь за селом. Пішов Нужда на тамтой сьвіт а Біда і собі за ним. Приходять під браму до царства небесного і Нужда: Пук, пук! до брами.

— А хто там? — відзиває ся сьвятий Петро і відхилив браму.

— То я, Нужда; пустіть святий отче!

— Іди собі звідси; ти тут не належиш! — відповів єму сьвятий Петро сердито. — А я тобі не казав, чого ти повинен був собі бажати. Іди тепер куди хочеш! — І сьвятий Петро луснув брамою, що аж затрясла ся.

Постояв Нужда під брамою з Бідою, подумав а відтак і каже: Га, піду хиба до пекла. — Та й пішов.

Приходить під браму від пекла та пукає до неї. Чорти зрадїли й отвирають. Аж дивить ся старий чорт, а то коло брами стоїть Нужда. Як не крикне старий чорт, як не запищать малі чортенята: А ти чого тут? Підеш ти собі звідси! Та ще й в пеклї не хочеш нам дати спокою. Іди собі! Нам тебе не треба.

Не мав де Нужда з Бідою подїти ся і від тої пори волочить ся по сьвітї, та просить людий, щоби над ним змилували ся та чим небудь спомогли.

* * *

А з того така наука: Коли нужда і біда витягне до вас руку, то змилуйте ся над нею, подїліт ся з нею чим можете, але й зараз погадайте собі, чи той чоловік не сам собі винен, що єго нужда і біда вчепила ся? Чи не було то так, що він не послухав доброї ради та не лиш не скористав з доброї нагоди, але ще й добровільно позбув ся ласки божої?

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлєй і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

Тягнене . . . . - - - невідклично 16-го січня 1902

Тягнене вже позавтра! Головна виграна **40.000 Кор.** вартости

Льоси

на огрійниці по 1 К поручають: М. Йонаш, Кіц і Штоф, М. Клярфельд, Корман і Файгенбавм, Самуелї і Ляндав, Віктор Хаес і Сп-а, Шеленберг і Син, Сокаль і Лїлїен, Яков Штро.

„ОЛЬҐАЙНУМ“

есть против домашного гриба, дерева і мурів. Уживати его можна звичайним способом без великих коштів. Можна одержати лиш у **Якова Балябана** будівничого у Львові, ул. „На Скалці“ ч. 1.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всіх иньших часописий приимає виключно ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся приймає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

„Fotografische Mittheilungen“

одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феників. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lutzowstrasse 27

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставнї Двора царско-росийского**

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Греции, Швеции і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цілком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтогр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, есть лїтературским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ

найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).